

ÁM.

bd —
ttem,
ivény
neve.
S ha
advá-
Mór-
elyes.
neum,
er és
k bér-
ő laj-
zirat-

piros,
tetbe

okry

okry

tva a

ada-
esi.

dvén,
z elő-
r, szí-
meg-
fenn-

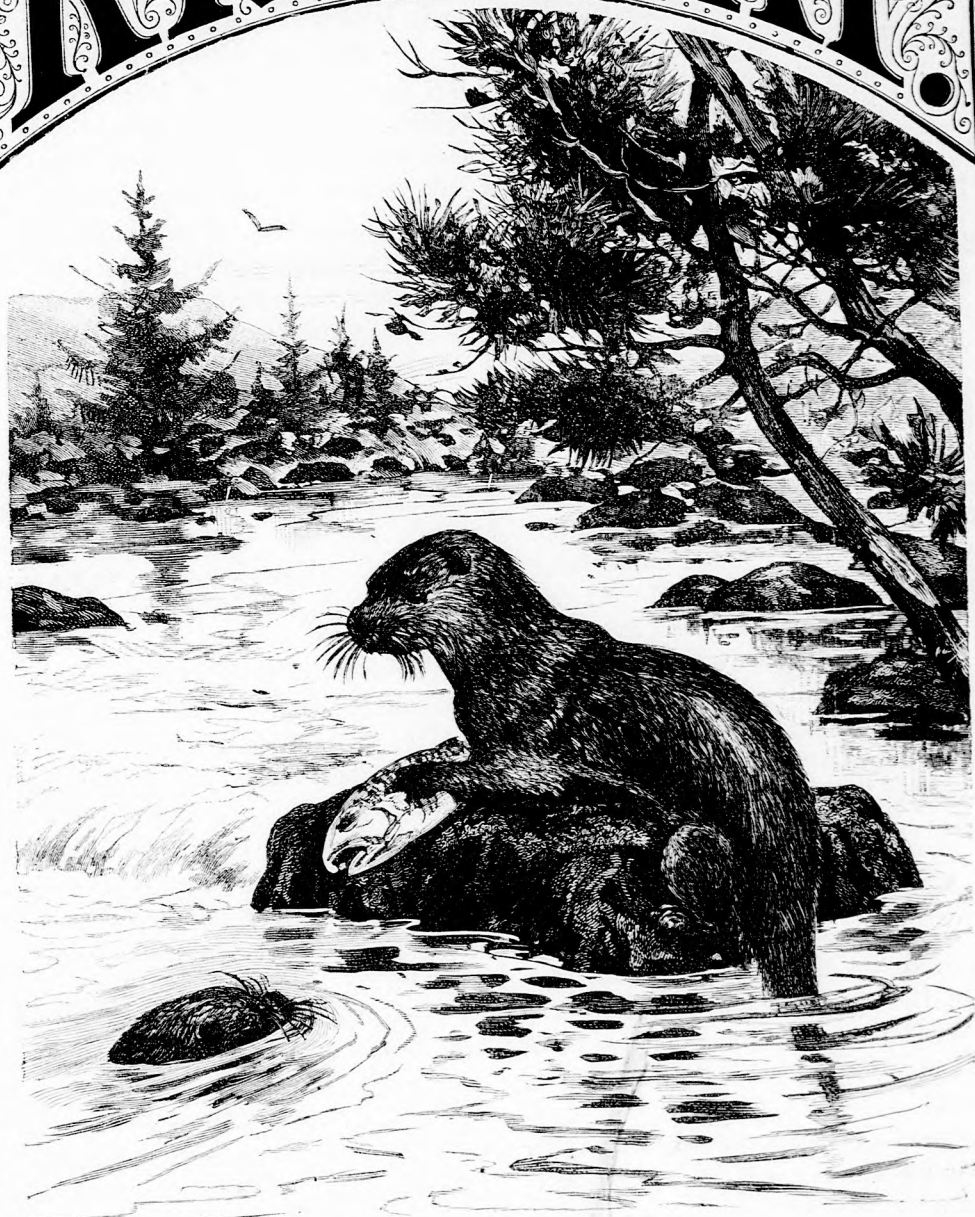
0 kr.
0 kr.
0 kr.

lésére
uszná-
Buda-
n-épi-

la.

n-épület.

KIS LAP

VIZI RABLÓ. (Lásd a 222. lapon.)

MORGÓ BÁCSI.

— Elbeszélés, számos képpel. —

EGSZÓLALT a csöngetyü, hogy szinte rengett bele a ház.

— Ez György, fogadni mernék, szólt Jolánka. Már ismerem a módját, a mint csöngetni szokott. Reményilem hogy...

Hirtelen abba hagyta a beszédet. Testvére Vilma, a ki vele együtt ott varrogatott az asztalnál, fölpillantott.

— Mit remélsz, Jolánka?

— Oh, semmi különöset... Viki! Szaladj kedveském, nyisd ki az ajtót és mondd Györgynek, hogy csak menjen a maga szobájába. A szobaleánynak pedig mondd meg, hogy vigye oda neki az uzsonnát. Nem akarom, hogy most ide jöjjön izgágáskodni. Mama nagyon el van foglalva a levelei írásával és hozzá elég a baja és szomorúsága. Kimélnünk kell őt.

Viki nyájas, kedves képü leányka volt, körülbelül kilencz éves, mindig engedelmes és szolgálatra kész. Most sem várta, hogy testvérnénje többet mondjon. Fölugrott és kisietett. (Lásd a képet a 212. lapon.)

— Ne féljeteK, mondá. Majd elvezetem én Györgyöt a szobájába.

— Milyen kedves, jó gyermek ez a Viki! szólt Vilma, a kis testvér távozása után. Ha Györgyben csak fele annyi jóság és szolgálatkészség volna, nagyon derék fiu lenne. Sokért nem adnám, ha Viki fiu volna.

— Ki tudja? szólt Jolánka. Akkor talán ő is épen olyan önző és elkényeztetett volna, mint György.

— Oh, te talán mégis nagyon szigoru vagy György iránt, Jolán. Hiszen tudod, a fiuk mind olyan rakoncátlanok, de aztán lassanként kinőnek belőle.

— Nem hiszem én azt, hogy Györgynek épen olyannak kellene lennie, a milyen. Magad is épen most mondtad, mennyire szeretnéd, ha a kedves, nyájas Viki volna az öcsénk. Nem is minden fiu olyan, mint György. Nem mondom, hogy György valami rossz szívu, gonosz fiu, de hát az már mégis szomorú, hogy annyira önző, figyelmetlen. Mikor látja mamánk busulását, látja azt is, hogy mi leányok megteszünk mindent kedves jó anyánkért, akkor ő oda sem néz semminek és semhogy vigasztalónk volna, hanem még arra kell törekednünk, hogy távol tartsuk mamánktól, mert csak bajt okoz kiméletlenül izgágáskodásával. Igazán, szinte szégyenlem, hogy mi mindnyájan már ugyszólván félünk tőle... Jaj! No tessék!

A két testvér összerezzent, mert olyan hatalmas ajtócsapás hallatszott, hogy a falak reszkettek bele. De épen e pillanatban lépett be Viki és mintha már tudta volna, mi itt a baj, élénken mondá:

— Oh, az semmi, Jolánka... semmi baj, György nem haragoskodik... csak a kis kamrához ment föl a lépcsőn, mert nyitva volt az ajtaja, én mondtam neki, tegye be.

— Inkább tetted volna be magad, kedvesem, akkor bizonyosan nem lett volna olyan nagy csattogás.

— Igen, de én siettem ide vissza... György azt mondja, hogy nagyon éhes, nem elég neki uzsonnára az a kis csokoládé. Mondtam neki, hogy majd én meg-

kérdem: nem kaphatna-e egy kis gyümölcsöt és mézes kenyeret. Tudod, én csak téled kérdelek, ő meg mindjárt a mamához szaladna, hogy keveset kap ozsonnára.

A két nagyobbik testvér összenézett és kivált Jolánka, a legöregebbik mindnyájuk közt, a ki már nagy leány volt, majdnem boszusan mondá:

— Épen jókor kezd az urfi válogatni. No de mindegy, csak nyugalom és csöndesség legyen. Mondjad a szakácsnénak, adjon neki amit kíván. Szaladj, kedves Vikim, aztán iparkodjál, hogy György csöndesen maradjon.

A kis leány sietve távozott, a két nagyobbik testvér pedig egy ideig elgondolkozva dolgoztatott tovább, aztán Vilma szólalt meg:

— Talán mégis jobb lett volna, ha közülünk megy valaki ahhoz a szeleburdi fiúhoz. Meg kellene mondani neki, hogy mamáska már különben is beteg volt, most pedig még hozzá olyan rossz híreket is kapott...

Oh persze, még csak az kellene! felelé Jolánka határozottan. Hiszen akkor mindjárt szaladna a mamához és kérdezné, faggatná, nem volna senkinek maradása tőle. Pedig tudod, mamánk megtiltotta, hogy a kicsinyeknek szóljunk erről a szomorú dolgról.

— Igazad van... mindig igazad van.

Kevéssel később a két nagyobbik leány együtt ozsonnált a mamával, ki nagyon sápadt volt és szomorúnak, kimerültnek látszott, bár láthatólag igyekezett palástolni a baját.

— Mit csinál György? kérdé. Nem is

láttam még ma délután. Remélem, nincs baja, hogy nem jött hozzám?

— Dehogyan! Én tartottam távol, kedves mama, mert láttam, hogy el vagy foglalva és nem is vagy olyan kedvben, hogy bajlódhatnál velem. Ott van a szobájában a kis Viki van velem. Majd később behívom. De talán jobb is volna, kedves mama, ha lefeküdnél.

— Nem, édes leányom, az nem segítene... az nem oszlatja el gondjaimat!

— Oh... hát csakugyan oly rosszul állunk?

A mama nagyot sohajt.

— Félek, kedves gyermekeim, hogy nagyon rosszul. Még nem tudok mindent biztosan... épen azért irtam az ügyvédeknek... de meglehet, hogy még rosszabbul áll a dolgunk, mint hiszszük. Leggyötrőbb ez a bizonytalanság. Ha egyszer mindent tudunk, akkor aztán tudni fogjuk azt is, mit tegyünk. Miattatok, leányok miatt, nem busulok, ti oly jók vagytok... de György... ámbár ő is bizonyosan jóra törekszik.

— Oh bizonyosan, szólt Vilma élénken. Györgynek jó a szándéka...

— Csakhogy a pusztán jó szándék nem elég, szólt közbe Jolánka határozottan. Meg is kell tenni a jót, amit gondolunk.

Jolánka, a legnagyobbik a négy testvér közül, igen szigorú gondolkozású volt, bár maga is alig volt még több tizenhat évesnél. De a beteges mama mellett már szinte megszokta, hogy ő tartson rendet. Most pedig egy kis szünet után hirtelen így szólt:

— Tudod-e, édes jó mácskám, mit gondoltam? Ha megtörténnék... ha csakugyan elvesztjük mindenünket és szegények leszünk... az lesz Györgynek a legjobb.

A mama még sápadtabb lett és Vilma ijedten mondá:

— Ugyan, Jolánka, hogy beszélhetsz így! Hiszen még nem bizonyos... még talán elkerülhetjük a szerencsétlenséget.

— Azt nem tudom, szólt a mama csüggedten. De azt tudom, hogy legnagyobb szerencsétlenség Györgyre nézve volna, mert aligha folytathatná iskoláit. Pedig eléggé jól halad a tanulásban.

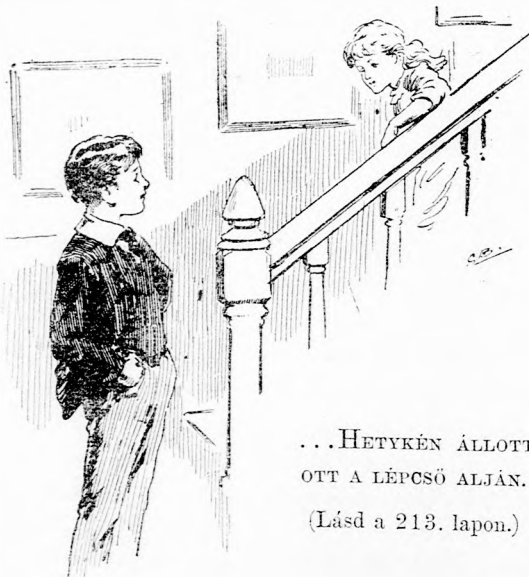
— Igen, ott csak halad valahogy, de az nem elég. Szükséges volna, hogy itthon is olyan legyen, mint kellené... tudja, hogy beteg özvegy mamája van, három leánytestvére... ő pedig már nagyfiu, tizennégy éves, már sokban segítségünkre lehetne; de csak bajt okoz, izgáskodik, követelőzik.

— Majd megjavul talán idővel... ne legyünk

VIKI.

(Lásd a 210. lapon.)

...HETYKÉN ÁLLOTT OTT A LÉPCSŐ ALJÁN.

(Lásd a 213. lapon.)

tulságosan szigoruak, kivált mikor annyi más a bajunk... Oh, csak az a Morgó bácsi... az az Morvai ur felelne mielőbb levelemre... csak benne van bizalmam, ő bizonyosan tudna jó tanácsot adni.

— Bár csak eljönne, szólt Jolánka. Ugy szeretném már ismerni!

— Magam is szeretném, ha eljönne. Annyi esztendeje nem láttam!

Nem beszélhetek tovább, mert bejött Viki, oda lopózott Jolánkához és sugva mondá:

— György küldött, hogy még éhes... szeretne vala-

— Éhes! Hiszen kapott csokoládét, gyümölcsöt...

— Igen...nem is épen éhes, hanem eszébe jutott, hogy ebédre maradt egy kis sütemény, azt nagyon szeretné. Nem akarom mácskának mondani, mert talán bosszantaná... pedig beteg...

— Jól van no... nincs ugyan rendjén, de csak hadd vegye azt a süteményt.

Viki szaladva

ment ki s György már ott várta a kamra lépcsőjénél.

— No's szabad? kérdé.

— Szabad. Jolánka azt mondta, hogy elveheted. Mindjárt kihozom.

— Jolánka? Hát mi köze neki hozzá? Mondtam, hogy a mamától kérd.

György hetykén állt ott a lépcső alján (Lásd a képet 212. lapon.) és nyers hangon szólt. De a kedves kis Viki nem engedte magát megijeszteni, mikor tudta, hogy igaza van.

— Hallod-e, György, ha így beszélsz, akkor többé soha sem megyek helyetted izenettel. Temindig csak magadra gondolsz. Már hogy zaklássam szegény mamácskát, mikor olyan beteg és annyi a szomorúsága!

— Azt én nem tudhatom... hát mi a baj?

— Nem tudom... azaz csak annyit tudok, hogy Jolánka nagyon aggódik a mama miatt... és azt mondja, hogy a mama valami nagyon rossz hírt kapott, aztán hosszú levelet kellett írnia és ez mind nagy baj.

— No, az még nem nagy baj, ha levelet kellett írni... ámbár magam sem igen szeretek írni. Na, majd megmondják, ha van baj, most hozd szaporán a süteményt, majd neked is adok belőle.

Vikinek egy csöpp vágya sem volt a süteményre, de már csak kóstolgatott belőle, hogy bátyja kedvét töltsse. Mert a két kisebbik testvér különösen összeszokott, nagy öröme György urfinak, kinek ilykép volt valakije, a kin önző, veszekedő kedvét kitölthette. Mikor a süteménnyel elkészült, elégedetlenül mondá:

— Most vizet kell rá innom. Meny nyivel jobb dolga van Elemérnek... mi nap, hogy náluk voltam, olyan pompás bort ittunk... mért ne kaphatnék én is?

Nem vagyok én már kis gyermek.

Észre sem vette, hogy ezalatt belépett Jolánka, ki így szólt:

— Ha nem vagy kis gyermek, akkor viseld magadat okosan. A mama hivat... de ne boszantsd meg holmi oktalanságokkal, mert a mama beteg.

— Csak tartsa

meg magának böles oktatásait, kedves kis-asszony, felelé György gúnyos hetykeséggel. Én tudom, mit csinálok.

Bementek a mamához, aki karos székben ülve, várta.

— No's, kedves fiam, hogy voltál az iskolában?

György a vállát kezdte vonogatni, mintha valami nem igen kellemes mondani valója volna. Látta ugyan, hogy Jolánka figyelmeztetőleg integet feléje,

... LEÜLT A MAMÁVAL SZEMBEN.
(Lásd a 214. lapon.)

de ezzel nem igen törődött. Leült a mamával szemben (Lásd a képet a 213. lapon.) és így szólt:

— Az iskolában? Hát ott csak megvolnék úgy a hogy, a leczkémnel csak el tudok készülni... hanem... különben bizony nem mondhatnám, hogy jól volnék.

— Hát mi a baj? Mi történt?

— Történni nem történt semmi... épen az a baj, hogy akármi történik, én nem lehetek ott. Lásd, kedves mama, ez már nem járja... én már nem vagyok olyan kis diák, nekem több zsebpénzre volna szükségem. Majd minden pajtásomnak háromszor-négyszer annyija van, mint nekem.

— Akkor nagyon rosszul választod a pajtásaidat, épen a legisleggazdagabb fiuk közül. Ámbár még azoknál sincs rendjén. A te korodban nem való sok pénz a fiu kezébe, akármilyen gazdagok a szülők.

— Oh, mindig csak ezt hallom... pedig nekünk fiuknak sokfélére kell... aztán itt a leányok mindig boszantanak, hogy ha valamire szükségem van, a mamát zaklatom. Jól van, hát nem foglak zaklatni, kedves mama, de akkor legyen elég zsebpénzem.

— Csakhogy ahhoz elég ész is kellene, hogy jól használd a pénzt, szólt közbe Jolánka.

György mérgesen pillantott testvérénjére.

— Nem kérek észet kölcsön, mondá hevesen. Kedves mama, parancsold meg a leányoknak, hogy ne avatkozzanak bele, mikor én beszélek.

A mama elbusulva szólt közbe:

— Jól van no, csak ne pöröljete, ezt nagyon rosszul esik hallanom. De hát mondd csak, kedves fiam, mire van olyan nagy szükséged?

— Nagyon sokfélére. Először is kellene egy zsebóra, legalább ezüstből... majd mindenkinek van... már legalább az uri fiuknak... aztán egy pár új keztyü... aztán egy szép nagy labda, a milyennel mi nagy fiuk szoktunk játszani...

— Ez mind csupa fölösleges dolog, szólt Jolánka. Ez mind hivalkodásra való.

— Mondtam már, hogy ne beszélj bele az én dolgomba! kiáltá György. Persze, neked ez fölösleges... de nekem nem fölösleges, mert én nem akarom, hogy a pajtásaim csak úgy félvállról nézzenek rám.

A mama még inkább elszomorodott és sóhajtván mondá:

— Kedves fiam, te bizonyosan nem tudod, milyen helytelen dolgokat beszélsz. Én legfőképp azért jöttem ide lakni a fővárosba, hogy te itt jó iskolába járj. A vidéken sokkal könnyebben, olcsóbban megélhetnénk, de akkor nem járhatnál olyan jó iskolába.

— Oh, bár csak ne jöttünk volna ide... sokkal jobban szeretnék valahol vidéken lenni, mint itt, a hol mindig csak pironogatást kapok, ha olyasmit kívánok, ami megvan a pajtásaimnak.

— Hagyd már abba György! szólt közbe a szelid Vilma is. Látod, hogy szegény mama beteg és te még szomorítod.

— Igen, elég volt, szólt a mama. Menj dolgozdra, György. Elég volt, amit hallottam.

(Folytatása következik.)

GURIGA JÁTÉK.

(Képpel a 220. lapon.)

CZUKRÁSZ *fiu, varga gyerek*
Egymás elébe kerülnek.

»Van-é kedved? Nosza hát,
Játszunk márvány golyócskát!«

»No nem bánom, gurigázzunk,
De a tortámra vigyázzunk!«

A golyócska csetteg-csattog:
»Hármat kapok, négyet kapok!«

Foly a játék este ötig —
Kutya oda söntörődik.

Czukrász-inas elfeledte,
Hogy a tortáját letette.

A játékba melegedve,
A bajt észre dehogy vette.

S míg játszanak — szedte vette! —
Kutya a tortát megette.

A golyócska csattog-csetteg,
De már sokra nem mehettek.

Torta hült helyét meglátva,
A czukrász-gyerek kiáltja:

»Ó, a játék szenvedélye
Döntött engem nagy veszélybe!

A tortáért majd kikapok —
Hej, már nem is a golóbis —
Majd a hátam csetteg-csattog!«

AZ ÖDÖNKE ÓRÁJA.

— Kicsi beszélyke. —

EHOGYSEM volt Ödönke az ő rendes állapotában. Mert a rendes állapot az volt nála, hogy egy percig sem maradt nyugton és csöndesen. Izgett-mozgott, szaladgált, csacsogott, nevetgélt és olyan vidám volt, mint akármelyik más kis deák, a kinek jó dolga van. De most Ödönke csodálatosan nyugodtan ült egy helyben, oda se nézett a játékeinak, hanem mélyen elgondolkozott, mintha valami roppant fontos dolgon kellene törnie a fejét. Ami csakugyan úgy is volt.

Klárrika, a testvérnénje, már jó ideje nézte ezt a szokatlan dolgot és meg nem állhatta, hogy végre így ne szóljon:

— Ödönkém, beteg vagy talán?

— Dehogy vagyok! Csak úgy elgondolkoztam...

— Ugyan micsoda nagy dolgon?

— Nagy dolgon... persze hogy nagy dolgon! Tudod, a jövő héten lesz a születésem napja... azt szeretném tudni, kapok-e én is ajándékba szép kis zsebórát, mint te kaptál tegnap. Ugy szeretném, ha óráim volna!

— Oh te bohó! Arra még bajosan számíthatsz. Hiszen én tegnap tizenhat éves lettem, hát az egészen más. Olyan kis fiúnak, mint te, még nincs szüksége zsebórára.

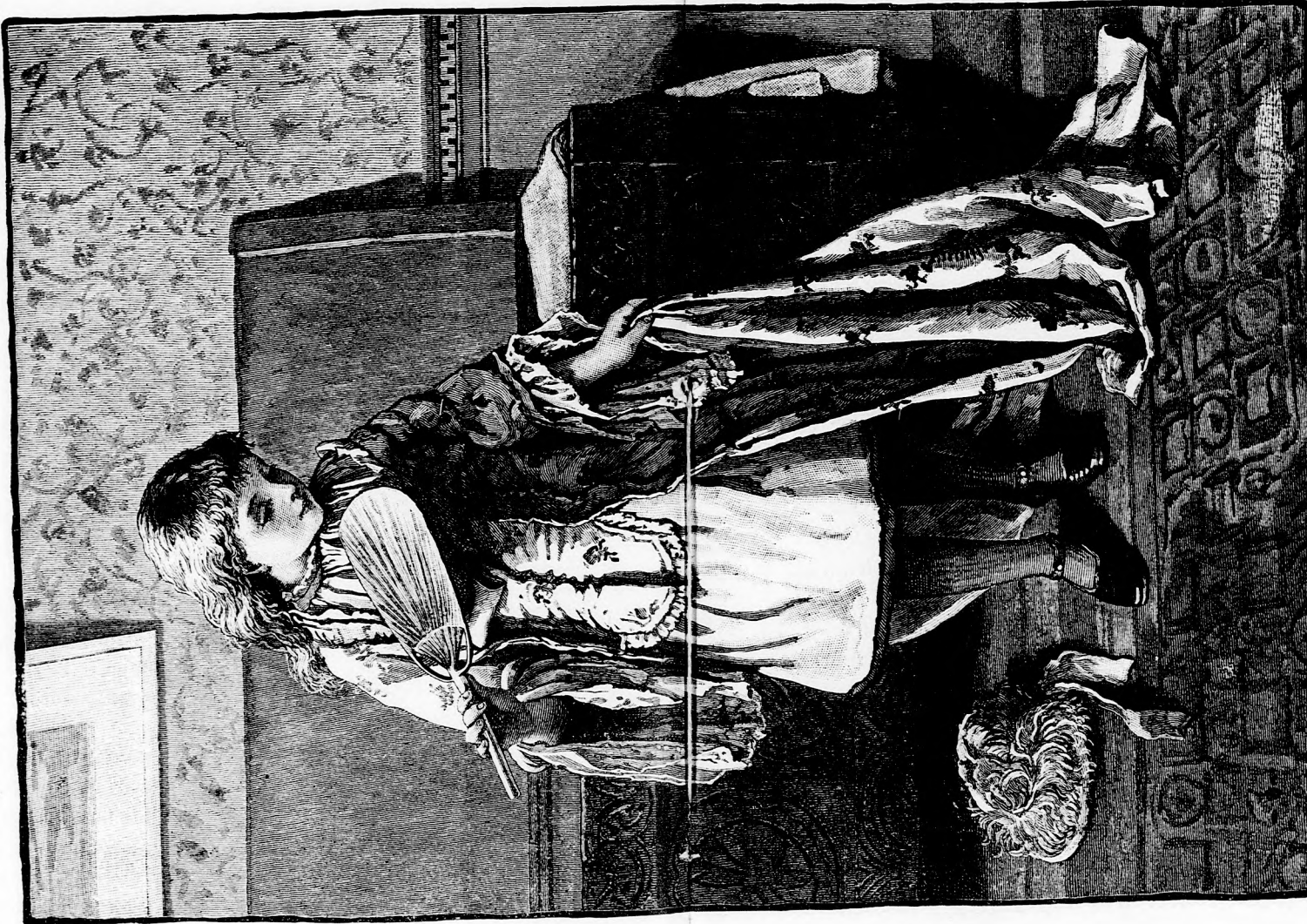
— De épen nekem van rá nagy szükségem. Mennyi bajt elkerülhetnék, ha jó kis zsebóráim volna! Mindig csak a miatt kapok pirongatást, büntetést, mert nincs óráim. Ha volna, akkor reggel fölkelnék idején, mert az óra ott volna az

ágyam mellett és mikor fölébredek, megnézném, nem fordulnék be a falhoz, hogy újra elaludjam. Aztán az öltözködésnél is sietnék, ha látnám, hogy már itt a reggelizés ideje, az iskolába mindig idején indulnék és nem kapnék büntetést az elkésés miatt. Aztán a leczkéimet is jobban megtanulhatnám, mert a játéknál mindig tudnám, mikor kell abba hagyni. Oh, egészen másképp volna minden, igazán boldog volnék!

— Én azt hiszem, Ödönke, hogy ezt elérheted minden zsebóra nélkül is, mert ott a nagy fali óra: mindig tudhatod, hányadán vagy az idővel.

— Oh persze! Majd reggel fölkelek az ágyból, hogy megnézzem, hány az óra! Vagy ha kint vagyok az udvaron, kertben, onnan minduntalan beszaladjak? Nem, csak egy jó kis zsebóra segíthetne a bajon. Lásd kedves jó Klárikám, ha te igazán szeretnél, megsugnád a mamának, vagy apácskának, hogy órát vegyenek nekem születésnap ajándékkul. Nem kell annak drágának lenni. . . oh, nem kívánok én arany órát, mint a

milyen a tied. . . beérem ezüst órával is. . . de még ezüstnek sem kell lenni. . . hallottam én, hogy vannak igen olcsó zsebórák, de azért nagyon jók. . . mamácska

akárhányszor vesz nekem drágább ajándékot is.

Ez tökéletesen igaz volt, mert Ödönke

szülei vagyonos emberek voltak és szívesen szereztek örömet gyermekeiknek.

Mit tett Klárika, mit nem, azt én nem tudom, de egy hét múlva fölvirradt

mint az óraketyegés. Nem is lehetett másféle, mert csakugyan csinos kis zsebóra feküdt ott egy papirlapon, melyre az volt írva: »Ödöné.«

No, az már bizonyos, hogy Odönke el nem aludt többé, hanem majd a szoba közepéig ugrott ki az ágyból. Alig fért a bőrébe a nagy örömtől. Teljesült forró óhajta, büszkén fog belépni az iskolába, nincs ott egyetlen egy pajtásának sem órája, még a felsőbb osztályban is csak egykettőnek.

NAGYMAMA KÖNTÖSE. (Lásd a 221. lapon.)

Ezen a napon Ödönke csakugyan pontosan megjelent az ebédlőben, mire a reggeli kávét behozták. Nem fecse-relte az időt az öltözésnél, mert a kedves kis óra pontosan mutatta, mikorra kell elkészülnie. Azután egész nap is jól ment a dolog, mert csak kétszer vagy háromszor vesztegette egy kicsit az időt azzal, hogy nézegette, miként forognak lassacskán az óra kerekei, aztán hallgatta a ketyegést; de mert idején fogott minden dolgá-

hoz, el is készült szépen. Azt pedig nem vehetni rosz néven, ha valaki gyönyörködik egy kicsit ilyen szép ajándékban. Csak

este volt egy kissé aggodalomban, mikor föl kellett huzni az órát. . . jól fogja-e végezni? Kláríka ajánlkozott, hogy ezt majd ő teszi mindig; de Ödönke büszkén vissza utasította. Az kellene még csak, hogy másnak adja a kezébe kedves kis órácskáját!

Egy hét mult el e szép nap óta. És egy hét mulva már nem ment oly jól a dolog, sőt az igazat megvallva, nagyon rossz ment, talán még rosszabbul, mint hajdan. Mi történt?

Hajh! a szegény kis órának nehéz sorsa volt e hét alatt. Ödönke napjában ötvenszer is elővette, fel-felhuzogatta, a mutatót forgatta előre-hátra, de soha sem pontosan az igazi időre, amiből az következett, hogy a kis óra nem mutathatta igazán, hány az óra. Így aztán Ödönke megint csak oly rendetlenül végezte a dolgait, mint régente, sőt még hanyagabbul, mert most a mama és Kláríka biztak benne, hogy van órája, nem kell figyelmeztetni. És a pirongatások, büntetések még szigorubbak lettek, mert azt mondogatták:

— Most már van órád, nem lehet semmi kifogásod.

A jó Kláríka azonban csakhamar kitalálta, hol a hiba.

— Ne bolygasd mindig órádat, inté. Lásd az enyém mindig pontosan jár. Nem szabad sokat mesterkedni vele, csak napjában egyszer, még pedig lehetőleg mindig ugyan egy időben. Ha sokat motoszkálsz benne, elrontod.

De Ödönke még boszankodott, hogy beleszólnak az ő dolgába. Mintha ő nem tudná mit csinál. Tegnap az órácska megállt; bizonyosan azért, mert nem volt egészen fölhuza. No, most fölhuza jól. Neki is

fogott nagy tüzzel és forgatta az órácskát mikor már nem is kellett volna. . . egyszerre csak krk! . . . egy kis recsenés hallatszott, aztán megszűnt az óra kettyegése. Hiába volt minden rázogató, próbálgató. . . a rugó eltört, a szegény kis óra meg volt ölve.

Egy-két napig csak titkolta, de végre is kisült a baj s az apa elvette az órát, mondván:

— Kedves fiam, az óra nem játékszer, nem is mulatságnak, sem hivalkodásnak való. Hanem finom kis gépecske, melyvel gondosan, ügyesen kell bánni. A ki hasznát akarja venni, az először is tudjon pontosan, szabályosan cselekedni, akkor szolgálni fog neki az óra is. Majd ha látom, hogy meg tudsz komolyan becsülni komoly értékű portékát, akkor megigazítottam az órácskát és vissza kapod. Addig nem való a kezébe.

Ödönke, mi tagadás, sirva fakadt, de ez nem használt. Nem tehet tehát egyebet, mint hogy iparkodik érdemesnek lenni az órácska visszanyerésére. És tudjátok mi a furesa? Azóta Ödönke, bár nincsen órája, soha sem késik el sehonnán, soha sem mulaszt el semmit; olyan pontos, akár csak mindig az órát nézné. Mert saját magunktól függ ám mindig helyes viselkedésünk, nem holmi eszköztől és számtól.

ne legyen sűrű, meghegyezte a czeruzát, előkereste a könyvek alól a szótárt, megmagyarázta a számtani föladványt, aztán oda sietett Danikához, a kinek bajuszt fogott a tolla és ugyancsak mázolt, amin segíteni kellett épen úgy, mint a kis Zoltika baján, hogy az egyik ólom katonájának elgörbült a lába és a vitéz nem tud megállani.

Csak néztem, néztem én ezt és mit gondoltok, mi jutott eszembe? Hát bizony

az, hogy ez nem jól van így. Mert még alighogy eddig jutott a dolog, már fölugrott Minka.

— Hol a mama? Most jut eszembe, hogy elfeslett az ujjasom, össze kell tűzni. Kedves mama, varrd össze!

Épen elkészült, mikor rohanva jött Danika. Csuklóig tintás volt a keze.

— Hol a mama? Nézd csak kedves mama, mit csináljak?!

Biz azzal nem lehetett egyebet

GURIGA JÁTEK. (Lásd a 215. lapon.)

csinálni, mint amúgy igazában megmosni, amit a mama meg is tett, de már kereste Linka.

— Hol a mama? Nézd csak, kedves mama, ebben a szótárban nem találok egy szót, a melyre szükségem van . . . Nincs benne, vagy legalább én nem tudom megtalálni.

Persze hogy benne volt, csak jobban kellett volna keresni. A mama mindjárt

rátalált. De aztán megint jött hol az egyik, hol a másik, mindegyik valami új kéréssel.

Mondom, nekem ez nem tetszett. Már akár haragustok rám érette, akár nem, de hát nem tetszett. És ami nekem nem tetszik, azt nem is hallgatom el. Épen ezért vacsora után, mikor a gyermekek már aludtak, sokáig elbeszélgettem a szüleikkel.

Másnap újra kezdődött, azaz csak kezdődött volna úgy, mint eddig. Jöttek sorban sietős kérdéssel:

— Hol a mama?

— A mama a szobájában van. Ne féljete, nem valami nagy beteg, csak pihenni akar egy kicsit. Ebédnél majd látni fogjátok, addig csak végezzétek a dolgokat.

Volt ám nagy baj. Hol az egyik, hol a másik sopánkodott.

— Jaj, nem boldogulok! Oh, csak már mehetnék a mamához!

— Ha valami komoly, fontos dolog van, akkor beeresztelek hozzá, mondom. De ha lehet, csak végezzétek magatok.

Nagyon keservesen, de csak elvégezték másnap is, harmadnap is. Aggódniok a mama miatt nem kellett, mert reggel, délben láttak, jó színben, jó kedvben, s végre föl is tűnt nekik, hogy hiszen a mama nem lehet beteg.

— Hála Istennek, nem is volt beteg, mondom végre. Csak egy kicsit változtatni akartunk a dolgon és megpróbálni, szükséges-e annyiszor keresni, zaklatni a mamát. Mert igaz ugyan, hogy a gyermeknek legjobb barátja, legszeretőbb segítője a mama és illik is, szükséges is, hogy minden bajával a gyermek legelőször a mamához menjen. Igen ám, de nem szabad azt hiinni, hogy a szegény jó mama nem fárad el, bárha nem mutatja is. Száz meg százféle apró dolgot minden ügyes, derék gyermek maga is elvégezhet, nem köll vele a fontosabb dolgokkal elfoglalt mamát zaklatni, fárasztani; amit a gyermek el nem végezhet jól a maga erejéből,

ott segít a mama. De a jó gyermek nem terheli szükség nélkül a mamát, mert tudja, hogy annak ugysis sok a gondja, ügye, baja. Azért tehát előbb megpróbálja a derék, ügyes gyermek, csakugyan nem boldogul-e maga emberségéből és csak ha igazán nem boldogul, akkor kéri a segítséget:

— Hol a mama?!

NAGYMAMA KÖNTÖSE.

(Képpel a 216—217. lapokon.)

NAGYMAMÁNAK ódon köntösét
Az ódon fiókból kiveszem —
Szeretem, ha selyme himesen
Virágos redőit önti szét.

Ah, jó nagymamám ezt hajdanán
Hordozá mint pongyola ruhát —
Már ma nem viselnek ily furát,
De — divatba jöhet még talán.

Nézzük csak, öltsem magamra hát...
Lám a hureza bájlon ömlik el,
S mint a rétet, min virág kikel:
Rózsák diszesítik a ruhát.

Ugy fest, mint királyi köpönyeg,
S büszkén lépek, mint királyleány —
Nekem adod, ugy-é nagymamám?...
Még e perczben hozzá elmegyek.

Ah, de nem! Mért is tetszelgenem?
Nagymamám édes emléke tán!
S én koptassam szobánk padlatán?
Nem, nem! Szépen vissza fektetem!

Ott aludjék, álmodjék tovább,
Gyöngédség kimélje s kegyelet —
Ódon szép ruhám, Isten veled,
S idő rád ne küldje a dohát!

VIZI RABLÓ.

(Képpel a czimlapon.)

FOGAI közé kapta a halacsát, most már vége van szegénynek. Hiába vergődik, hánykódik, hiába tátogatja a száját, többé ugyan el nem menekül; az éhes vidra még egy nagyot szorit rajta a fogaival, megöli és fölfalja. Azt sem hiszem, hogy az a másik éhes vidra, mely nem tudott hamarjában prédát találni és szeretne a készben osztozni, kapjon a jó kövér falatból.

— Ohó, pajtás, csak állj odább! Ezt magamnak fogtam, nem adok belőle. Fogj te is magadnak, akkor neked is lesz.

Az éhes pajtás nem igen busul, hanem alábukkan a vízbe és keres magának zsákmányt. Nem is fél a vidra attól, hogy éhen marad, ha egyszer halászatra indult. Mert csak olyan folyókban tanyázik, a hol bőven van a hal, elfogni pedig a halat jobban tudja, mint a legügyesebb halász. Mert a halász csak horoggal vagy hálóval próbálgatja megfogni zsákmányát, de a vidra utána megy a vízbe. Pompásan tud uszni, még pedig a víz alatt is sokáig, úgy hogy a hal hiába menekül a folyó mélyére; az éhes ellenség ott is eléri és ugyancsak sebesen kell usznia a halnak, hogy a vidra utól ne érje,

Hazánkban sokfelé van vidra, különösen a nagyobacska hegyi folyókban, de sehol sem sok. Ez pedig jó szerencse, mert a hol a vidra elszaporodik, ott a folyóból mihamar kipsztl a hal. A vidra majdnem kizárólag halból él, csak a legnagyobb szükségben nyul hozzá egyébhez; mivel pedig nagyon jó étvágya van, egész nap csak a vízben uszkál és fogja rendre a halakat. Épen ezért az emberek nem is nagyon szeretik és a hol csak előtalálják, megölik.

A vidrát elpusztítani azonban nem könnyű dolog. Igen óvatos állat, a szárazföldön gyorsan fut, a vízben gyorsan uszik s ha megtámadják, elszántan védi magát

erős fogaival. Vannak vidrafogó vadász-kutyák, melyek a vízbe is utána mennek s ott kemény viaskodást folytatnak vele; de megesik akárhányszor, hogy a vidra győz s a kutyák véresen, vonitva menekülnek.

Hanem azért a vidra nem afféle gonosz fenevad, mellyel semmikép sem lehetne boldogulni. Sőt ha fiatalon fogják el, teljesen megszelidül, ért a nevérol mint a kutya s épen olyan tanulékony is. Gazdája hívására előkerül a zugából, játszik, hizelkedik és elkíséri gazdáját sétára is, nem félve más emberektől sem. Még hasznát is lehet venni, mert fog halat a gazdája részére. Persze, ha a vízbe jut, legelőször is magának fog zsákmányt, de ha egy-két kövér halat bekapott, a többit aztán húségesen kiviszi a partra és gazdája parancsára leteszi a földre. És ujra neki szalad a víznek, hoz megint új zsákmányt, mert ez neki nagyon kedves mulatság.

Ritka eset mégis, hogy a vidra szelid állapotban mindvégig megmaradjon a háznál. Előbb-utóbb kitör vad természetete, vissza vágyódik szabad életébe, a hol nem parancsol neki senki. Egy szép napon a gazda azt veszi észre, hogy a vidra eltűnt az udvarról, vagy ha a folyóba küldte halászni, hát lebukott a víz alá és elő sem került többé, mert fölhasználva a jó alkalmat, eluszott messzire, a hol többé rá nem találhatnak.

KÉPREJTVÉNY.

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A »Kis Lap« XXXII. köt. 10-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Kubinyi Andrea és Olga, Deschan Viola, Komn Margit, Viktor és Ernő, Szokolay Elvira, Reichlin Róza, Megele Erzsike, Heller Ödön, Rottmann Anna, Zacsek Imre, Latkóczy Etelka, Herskovics testvérek, Ritter Irén, May Ottó.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Deutsch Irma és Gizi. Ügyes, de az a »ritkán előforduló női név« kelleténél jobban megnehezítené a földadást, mert nem igen tehetem föl — de nem is szabad föltennem — hogy olvasó társaitok járatosak Shakespeare, a nagyhirű tragédia író munkáiban, melyeknek egyikében az a név nagy szerepet játszik. Tegyetek újabb kísérletet, nektek az, ugy veszem észre, sikerülni fog. — **Tódorfi Józsa.** Jó biz az, de mert személyemmel foglalkozik, nem illik közölnöm. — **Vargha Imre.** Köszönettel vettem, át is adtam. Különbben az a fiúcska, akinek szántad, hála Istennek nem árva, csak szegény. — **Radvánszky Ella.** Igazad van. A beküldő előtt persze csak a vízszintes irány: balról jobbra — s a függőleges: fölülről lefelé — lebeghetett. A számos megfejtés bizonyítja különben, hogy az a tévedés nem volt tévesztő, ami az én kis olvasóim gyakorlottságát bizonyítja. A földrajzban való jártasságnak ezuttal szép jelét adtad. A tréfás rajzot is jól fejtetted meg. — **Szentkirályi Lajos.** Az efféle szótagos rejtvényben a szót teljesen ki kell meríteni s a tiedből hiányzanak: Leander, dara, rend, riad, stb. S kissé kényelmesen is szerkesztetted, mert alig van név, szó, melynek összevissza hányt betűiből újabb-újabb értelmű szót ne lehetne összeróni. Az effélének legalább a csinos forma (rímes vers) által kell emelni a becsét. — **Böckh Hugó.** Meg fog jelenni. — **Lászlófalvy Árpád.** Köszönettel tudomásul veszem. — **Perlaky Elemér.** Írásod takaros, leveled ügyes. Ha küldeményetek megfelel, szívesen közlöm. A kis lányokat üdvözlöm s téged, mint új hívet, szívesen fogadlak a »Kis Lap« zászlaja alá. — **J. L.** Sokkal ügyetlenebb a hamisítás, a gyermekírás-utánczat, semmint legott rá ne ismerne még a gyakorlatlan szem is. Hát még a gyakorlott! A levél bizony izetlen tréfa, mellyel a beküldő nyilván valaki ártatlant akart megszégyeníteni. — **Schermaun Vilma és Etelka.** Ki fogom adni. Csak arra a tévedésére figyelmeztetem Vilmát, hogy K. nem híres művész, hanem költő volt. — **Láng Franciska.** A te rejtett szóból is több telik, ime: tenta, szán, séta, tény, tan stb. Ellenben »Vác« nem

foglaltatik abban a névben. Dolgozd ki újra. — **Erényi Helma.** Akit tudakolsz, lakik: Debreczen, Kis-Várad-utca 2119. sz. — **Polákovits Ödön.** Szíves érzelmeidet viszonzom. — **Dózsa Aranka és Ödön.** A rejtvény ügyes és meg fog jelenni. — **Spitzer Jenő és Sándor.** Egyötök a földrengés okait kérdezi tőlem. Ennek megértésére ismernetek kellene a holdnak a földhöz való viszonyát, mely a tengerek dagályát és apályát okozza, meg a földnek izzó-híg belseje által fejlesztett gőzök kiszabadulási törekvéseit, amire tudtommal az 1-ső osztályban még nem tértetek rá, s így hiába magyaráznom. Csak annyit, hogy e csodálatos tünemény újabb leghíresebb s legelismertebb magyarázója dr. **Falb Rudolf,** bécsi tudós és tanár. Te Jenő meg semmi egyebet nem akarsz megtudni általam: valjon lesz-e csata? S azt sem mondod hol és kik között? Nyilván a háborut érted, s azt szeretnéd tudni: lesz-e és mikor? Barátom, erre még a hatalmas Bismarck herczeg sem tudna határozott választ adni. Máskor jobban gondold meg, mit kérdezel. — **Brunner Henriette.** Szépen írt leveledben örömem telt. Irénkét ölelem. — **Kaufmann testvérek.** A leveledben nincs keltezés. A sok ezer név közt meg kikeresni a tetteket. Órákba kerül. Irjátok meg világosan, *hova* küldessem a XXXII. kötet 1. és 2. számát? — **Szokoly Mihály, Oesterreicher Béla.** Az elhasznált levéljegyekről már több ízben irtam meg, hogy azoknak művelődés-történelmi becsök van, s albumokba gyűjtve, érdekes adatokat szerzünk más országok és népek felől. Minden egyéb, amit az elhasznált levélbéllyekkel kapcsolatban beszélnek — p. hogy azok ára kínai vagy szerezsen gyermekek kiváltására fordítatik stb. — merőben mese. — **Lévy Renée.** A közeledő évnegyed folytán kívánságod teljesedésbe megy. — **Gáspár Gyula.** »Alig hiszem« — írod hetykén — »hogy a »Kis Lap« olvasói közül sokan tudnák, hogy létezik egy ilyen című könyv (»Utazás a föld körül 80 nap alatt.«) Ej ha, de nagyra vagy! Hát te honnan tudod, hogy van ilyen című könyv? Tanácsodat, mely szerint olyan rejtvényeket közöljek, melyeknek megoldása töletek jobban telik, itéljék meg olvasó társaid. — **Strasser Berta.** Mért nevezel te engem Forgó Dánielnek? Hol láttad, hogy így iratkozom? — „**Drága ibolya.**“ Nem gyermekies, csak gyermekes. Közölhetetlen. — **Schwartz Pál és Emil.** Nem *Tulon* — ilyen francia város nincs — hanem *Toulon* annak a neve. Egy földadványtok megjelent. — **Kollarits Béla.** Nagyon is általánosságban jelölöd meg a rejtvény egy-egy alkotó részét. Hogy ez főnév, az ige, amaz meg melléknév stb. — megnehezíti a földadatot. Meg kell mondani, mi működést jelent az az ige, miféle tár-

gyat a főnév s így tovább. P. o. egy ige, mely a bátrak tulajdonsága: *mer*: egy főnév, mely a festmény díszét emeli: *keret*. Már most bizonyos vagyok felőle, hogy szabatosabban szerkesztett rejtvényeket fogsz beküldeni. — **Buttykay Géza**. Nincs kimerítve a mondat. Hol maradt a: *csíny, kocsonya, cseresznye, ernyő, deres, bor, rab, redő, ör* stb.? — **Lamm Erzsike**. Ha jók, hogy ne jelenhetnének meg a »K. L.«-ban? — **Bleyer Aranka**. Jól mondod, hogy szívesen felelek minden kis hívem kérdésére, csak hogy az a kérdés olyan is legyen ám, hogy tudjak rá felelni. Mért kell a postai takarékpénztári könyvecskét minden márczius elején a fővárosi központba beküldeni, erre a monoki postán sokkal jobban megadnák a választ, mert én bizony nem tudom, bár képzelem, hogy az az évi mérleg befejező számadására szükséges. Most meg persze a »mérleget« kellene megmagyaráznom. De ugy-é, már ezt nem kéred? Kicsiny is vagy te még annak megértésére. — **Ruttkay Sándor** »Kis Imakönyv« s »Egészségi, erkölcsi és illemszabályok« című verses munkácskáit (amannak 20 kr., emennek 6 kr. az ára) jó lélekkel ajánlhatom olvasóimnak. Megrendelhetők a szerzőnél. (Salgó-Tarján.) — **Prágay Ödön**. Leveledet örömmel olvastam. Művecskéidet bátran beküldheted, én azokat figyelemmel és szeretettel fogom átnézni, s ha van köztük közölhető, szívesen kiadom. Az örökre elköltözött kis Lenke után való fájdalomtokat csak az idő, a mindnyájunk bánatának orvosa, fogja megenyhíteni. Üdvözöllek mindnyájatokat. — **Pázmándy Olga**. A finom és tanulságos mese meg fog jelenni. — **Berger Zsiga**. Még mire ne feleljek? Hogy a te 33 éves édes atyádnak is el köll-e menni háboruba? Legjobbban felel meg aggódó kérdésedre a te édes apád maga. Egyelőre azonban: nem lesz háboru. Ez a hír megnyugvásodra szolgálhat. — **Blum testvérek**. Nem vettem volna rossz néven, ha a hozzám intézett levél küldőjének címe magyar nyelven volna megszerkesztve. Mert végre is tán Magyarországon élünk s magyarok vagyunk. — **Chanak Imre**. Családi körülmények földérite nem tartozik a »Kis Lap« olvasói elé. — **Wallerstein Margit**. Írd meg, hol lakol — leveledből ez, mint a legtöbb olvasó társad leveleiből, hiányzik, ami bizony hanyagság — írd meg tehát czimedet, s akkor ebben a rovatban fölszólítom az illetőt, hajlandó-e veled levelezést folytatni. Én azt hiszem, szívesen fog beleegyezni ajánlatodba. — **Varga Zsigmond**. Utba igazításul annyit: hogy rövidesen is irhatsz, czerimonia nélkül. A megfajtás száraz közlésével beérem. Meleg soraidat köszönöm. — **Deckner Sámuel**. A »Kis Lap-egylet«, melyet alapítottatok, nektek ép úgy szolgál díszetekre, mint nekem kedves elégtételemre. Szegényebb sorsu gyermekeket is részeltetni jó

könyvek s a »Kis Lap« olvasásában, valóban dicséretes. Érdeklődéssel kísérem a »Kis Lap-egylet« tovább fejlődését s kívánok neki haladást és gyarapodást. A Steiner Hedvig rejtvénye nem elég világos. Mit keres »Békés«-ben a *g*? A magadé szabatosabb, de már az egyszer megjelent. — **Kovácsévich Pali**. A név nem tesz magyarrá senkit, csak a szíve és ajka. Nálad pedig ez a kettő tiszta magyar. — **Deutsch Andor**. Jól megszerkesztett képrejtvényednek bizony valami méltóbb tárgyat kereshetnél volna, mint ezt az üres mondat: »Párolog már a leveles.« — **Mokry Feri**. Adjon Isten neked gyors üdülést. — *Több kéziratról a jövő számban.*

G Y Á S Z.

Fájdalomtól megtört szívvel tudatják velem s így veletek is a jó szülék:

SZÉNÁSY MATILDKA

kedves kis leányuknak m. hó 18-án, életének 13. évében, több napi súlyos szenvedés után történt halálát.

Egyesüljtek velem a mély és osztatlan részvéttben. A vigasztaló idő után ez az egyetlen, ami némi enyhét ad a sujtott édes apának, édes anyának. A virágkorában elköltözött jó gyermek hálálkodva, áldva fog rátok tekinteni a fényes magasból.

Hamvai itt lenn a földön

nyugodjanak békében!

Forgó bácsi.

Jótekonyság.

Halmi Ferencz árvái javára: Mayer Hedvig és össe 50 kr.

Tihanyi Miklós árvái javára: Mayer Hedvig és össe 50. kr.

Ezen adakozások ki vannak mutatva a »Nemzet« című napilapban.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.

Forgó bácsi.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek tere 3-ik sz., Athenaeum-épület.

Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.